

Sygn. akt I UK 164/12

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 4 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania J.K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o prawo do emerytury pomostowej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 września 2012 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 27 września 2011 r., sygn. akt [...]

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Decyzją z 28 maja 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił ubezpieczonemu J.K. prawa do emerytury pomostowej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie osiągnął wieku emerytalnego, nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, po 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.), powoływanej dalej, jako „ustawa” lub „ustawa o emeryturach pomostowych”.

Odwołanie od decyzji wniósł ubezpieczony.

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2011 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. oddalił odwołanie ubezpieczonego. Sąd ustalił, że ubezpieczony J.K., urodzony 1 lipca 1950 r., w dniu 14 kwietnia 2010 r. złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę pomostową. Począwszy od 5 lutego 2004 r. ubezpieczony prowadził działalność gospodarczą jako kierowca taksówki, a od 1 czerwca 2006 r. zawarł z „L.” Sp. z o. o. z siedzibą w K. umowę o pracę nakładczą. Od 11 października 2003 r. do 4 lutego 2004 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych. Organ rentowy uznał za udowodnione przez ubezpieczonego 36 lat, 6 miesięcy i 15 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 13 lat, 4 miesiące i 7 dni pracy w warunkach szczególnych. Na ustalony przez organ rentowy okres pracy w szczególnych warunkach składają się następujące okresy zatrudnienia, z wyłączeniem okresów pobierania przez ubezpieczonego zasiłków chorobowych: od 22 września do 21 października 1969 r., od 15 października 1971 r. do 29 lutego 1972 r., od 7 marca do 14 czerwca 1972 r., od 1 października 1990 r. do 31 sierpnia 1991 r., od 5 września 1991 r. do 30 września 2003 r. W okresie od 22 września 1969 r. do 29 lutego 1972 r. ubezpieczony zatrudniony był w Przedsiębiorstwie Montażowym „K.” w S. i stale, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku monteru kotłów przemysłowych, wymienionym w wykazie A, dziale XIV, poz. 2. Podczas tego zatrudnienia od 22 października 1969 r. do 14 października 1971 r. ubezpieczony pełnił zasadniczą służbę wojskową. W okresie od 7 marca do 14 czerwca 1972 r. i od 1 października 1990 r. do 31 sierpnia 1991 r.

zatrudniony był w Hucie „K.” w C. na stanowisku montera maszyn i przebudowywacza walców wymienionym w wykazie A. Ubezpieczony podnosił, że na stanowisku przebudowywacza walców zatrudniony był także w okresie od 18 kwietnia 1988 r. do 30 września 1990 r. w Zakładach Produkcyjno Usługowych „H.” w C.. Sąd pierwszej instancji ustalił, że ubezpieczony jako pracownik „H.” wykonywał pracę na walcowni drutu w Hucie „K.” przy przebudowie i remontach walców. Pracę tę wykonywał stale, codziennie w pełnym wymiarze czasu pracy. Praca jaką wykonywał jako pracownik „H.” i praca jaką wykonywał jako pracownik Huty „K.” niczym się nie różniła. Spółka „H.” miała siedzibę na terenie Huty „K.” i wykonywała na jej rzecz usługi - jej pracownicy pracowali na terenie Huty K.. W okresie od 5 września 1991 r. do 30 września 2003 r. ubezpieczony zatrudniony był w Elektrowni „C.” S.A. w C. wykonując pracę maszynisty turbozespołu parowego.

W świetle powyższych ustaleń Sąd pierwszej instancji uznał za bezsporne, że ubezpieczony po 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, stąd też do nabycia przez niego uprawnień do świadczenia określonego jej przepisami konieczne było wykazanie, że przed tą datą pracował w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych. Sąd pierwszej instancji uznał, że ubezpieczony spełnił warunek wykonywania pracy w warunkach szczególnych przez okres co najmniej 15 lat. Jednocześnie jednak prace w warunkach szczególnych, jakie ubezpieczony wykonywał przez okres przeszło 15 lat, nie są pracami w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy wymienionymi w załączniku nr 1 do tego aktu.

Apelację od wyroku wniósł ubezpieczony, podnosząc że po doliczeniu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w firmie „H.” - łącznie 2 lata, 5 miesięcy i 13 dni - wymagany okres 15 lat pracy w warunkach szczególnych jest spełniony. Ubezpieczony podkreślił, że praca w firmie „H.” oraz w Hucie K. była pracą w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych i została wymieniona w załączniku nr 1 poz. 11 tej ustawy, bowiem ubezpieczony pracował jako „przebudowacz walców”, a praca ta jest warunkiem przygotowania pracy walców przy obsłudze ciągów walcowniczych. Nadto

podkreślił, że spełnia łącznie wszystkie pozostałe warunki zgodnie z art. 4 z uwzględnieniem art. 5-12 i art. 49 ustawy.

Wyrokiem zaskarżonym rozpoznawaną skargą kasacyjną, Sąd Apelacyjny w K. zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej poczynając od 1 lipca 2010 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji słusznie uznał, że ubezpieczony nie spełnia warunków do nabycia prawa do emerytury pomostowej w oparciu o art. 4 ustawy. Przepis ten przyznaje prawo do emerytury pomostowej po spełnieniu łącznie podanych w nim warunków, a ubezpieczony nie wykonywał po 31 grudnia 2008 r. pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 (art. 4 pkt 6 ustawy). Sąd Apelacyjny uznał jednocześnie, że praca, którą ubezpieczony wykonywał w Hucie „K.” od 1 października 1990 r. do 31 sierpnia 1991 r. i w „H.” w C. od 18 kwietnia 1988 r. do 30 września 1990 r. w charakterze przebudowawcza walców w oddziale walcowni była pracą w warunkach szczególnych według art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), powoływanej dalej, jako „ustawa o emeryturach i rentach z FUS”, w związku z wykazem A Działem III pkt 11 załącznika nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43), a szczegółowo określona w pkt 20 poz. 11 wykazu stanowisk pracy załącznik Nr 1 do Zarządzenia Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego nr 1-3 z 1985 r.). Praca ta jest również wymieniona w zał. nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych pod poz. 11: „prace bezpośrednio przy obsłudze ciągów walcowniczych: przygotowanie, dozorowanie pracy walców lub samotoków, ingerencja przy wypadaniu i zaklinowaniu materiałów”.

Mając na uwadze powyższe uwagi, Sąd Apelacyjny stwierdził jednak, że w odniesieniu do stanu faktycznego niniejszej sprawy znajduje zastosowanie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, zgodnie z którym prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która: 1/ po dniu 31.12.2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3; 2/ spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 art. 5 - 12; 3/ w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach (...), w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3. W ocenie Sądu Apelacyjnego ubezpieczony niewykonyjący pracy w warunkach szczególnych po 31 grudnia 2008 r., spełniający warunki powołane w powyższym przepisie może zatem nabyć prawo do emerytury pomostowej. Ubezpieczony (odwołujący się w niniejszej sprawie) spełnia warunki z art. 4 pkt 1-5 i 7 ustawy, gdyż urodził się po 31 grudnia 1948 r., ma okres pracy w warunkach szczególnych w wymiarze co najmniej 15 lat (13 lat 4 miesiące i 7 dni zaliczone przez organ rentowy i 2 lata, 5 miesięcy i 13 dni w charakterze przebudowawcza walców w Zakładach Produkcyjno - Usługowych „H.”), ukończył 60 lat, legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym ponad 25 lat i przed 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w warunkach szczególnych zarówno w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych jak i w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a także rozwiązano z nim stosunek pracy z dniem 30 września 2003 r. W dniu wejścia w życie ustawy ubezpieczony posiadał co najmniej 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3, bowiem ust. 7 tego przepisu przewiduje również, że warunki z tego przepisu spełniają także osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w warunkach szczególnych na mocy art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 3 ust. 7 w związku z art. 49 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych, przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, że prawo do emerytury pomostowej nabywa również pracownik, który po 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy, jeżeli na dzień jej wejścia w życie wykazał, że

przez co najmniej 15 lat wykonywał prace w szczególnych warunkach (w szczególnym charakterze) w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub prace w szczególnych warunkach (w szczególnym charakterze) zgodnie z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS; oraz naruszenie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, przez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie i przyznanie prawa do emerytury pomostowej, w sytuacji, gdy z ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Apelacyjny wynika, że ubezpieczony, który po 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i ust. 3 ustawy, na dzień jej wejścia w życie, wykazał łącznie 3 lata 7 miesięcy i 22 dni pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, o której mowa w art. 3 ust. 1 i ust. 3, zamiast wymaganych co najmniej 15 lat. Ponadto skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy - art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 316 §1 k.p.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie w wyniku błędnej subsumcji prawa materialnego do ustalonego stanu faktycznego.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego i zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, oraz orzeczenie - na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. w związku z art. 415 k.p.c. o zwrocie spełnionego świadczenia od ubezpieczonego J.K. na rzecz organu rentowego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną ubezpieczony wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustawa o emeryturach pomostowych zastąpiła przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS określające zasady przyznawania emerytur w niższym wieku pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach pracy lub w szczególnym charakterze nowymi regulacjami określającymi zasady nabywania

wcześniejszych emerytur z tytułu tego rodzaju pracy. Najogólniej rzecz ujmując, celem tej ustawy jest ograniczenie kręgu uprawnionych do emerytury z powodu pracy w szczególnych warunkach pracy lub w szczególnym charakterze do mniejszej liczby sytuacji uzasadnionych rzeczywistą koniecznością przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w których oczekiwanie osób, które rozpoczęły wykonywanie takiej pracy na starych zasadach na wcześniejsze przejście na emeryturę powinny zostać zaspokojone. Ustawa ma charakter przejściowy, ograniczając prawo do uzyskania emerytury pomostowej do osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r., które pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) rozpoczęły przed 1 stycznia 1999 r. (zob. art. 4 pkt 5 ustawy). Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny, emerytura pomostowa ma być „pomostem między dotychczasowym systemem z licznymi możliwościami przechodzenia na emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym i nowym systemem, w którym tego typu rozwiązania będą wyjątkiem” (zob. uzasadnienie wyroku z dnia 16 marca 2010 r., K 17/09, OTK-A 2010 nr 3, poz. 21). Wskazany wyżej cel ustawy realizują w najbardziej widoczny sposób jej przepisy określające przesłanki nabycia emerytury pomostowej. Zgodnie z art. 4 ustawy:

„Prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;

6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.”.

Z powyższego unormowania wynika, że jakkolwiek w świetle art. 4 pkt 2 i 5 w związku z art. 3 ust. 7 ustawy, do wymaganego przez nią stażu przypadającego przed dniem jej wejścia w życie, tj. przed 1 stycznia 2009 r., wlicza się okresy pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu zarówno art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy, jak i art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to właściwego ograniczenia do zamierzonego przez ustawodawcę kręgu osób uprawnionych do emerytury pomostowej dokonuje konieczność spełnienia przesłanki z art. 4 pkt 6. Wymaganie to spełnia zasadniczą funkcję eliminacyjną, ograniczając ostatecznie prawo do emerytury pomostowej do kręgu osób wykonujących pracę kwalifikowaną jako szczególną w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Możliwość uzyskania emerytury pomostowej przez osoby niespełniające warunku z art. 4 pkt 6 przewiduje art. 49 ustawy, według którego,

„Prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1- 5 i 7 i art. 5-12;

3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Przytoczony przepis zmienia wymagania konieczne do uzyskania emerytury pomostowej dla osób niespełniających warunku z art. 4 pkt 6 ustawy, zwalniając je z konieczności wykonywania po 31 grudnia 2008 r. pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy, jednakże wprowadza w to miejsce wymaganie, aby ubiegający się o rozważane świadczenie spełniał w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 2009 r.) warunek posiadania co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3. Warunek ten został jasno wyrażony, wynika wprost z literalnego brzmienia art. 49 pkt 3 ustawy i jest zgodny z jej celem.

Dlatego Sąd Najwyższy podziela pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 marca 2012 r. (II UK 164/11), w którym Sąd Najwyższy wskazał, że w świetle tego przepisu nie ma podstaw prawnych do przyznania emerytury pomostowej ubezpieczonemu, którego dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, nie może być kwalifikowany jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu dziś obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 ustawy) lub o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3 ustawy). Sąd Najwyższy podkreślił, powołując się na wcześniejsze orzecznictwo, że przepisy regulujące system zabezpieczenia społecznego ze względu na swoją istotę i konstrukcję podlegają wykładni ścisłej. Nie powinno się więc stosować do nich wykładni celowościowej, funkcjonalnej lub aksjologicznej w opozycji do wykładni językowej, jeżeli ta ostatnia prowadzi do jednoznacznych rezultatów interpretacyjnych. Podobne stanowisko w kwestii wykładni art. 49 zostało zaprezentowane w doktrynie prawa (zob. M. Zieleniecki, Emerytura pomostowa w nowym systemie emerytalnym, Gdańsk 2011, szczeg. s 244 i 248). Należy dodać, że przyjęcie wykładni art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, według pkt 3 tego przepisu nie ogranicza pojęcia pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze do prac wskazanych w art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy, prowadziłoby do wniosku, że emeryturę pomostową może uzyskać każdy, pod warunkiem niewykonywania takiej pracy po 31 grudnia 2008 r. nawet, gdy ma okres co najmniej 15 pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze spełniającej jedynie wymagania dla tego rodzaju prac z art. 32 lub 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a niebędących pracami wskazanymi w art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. W rezultacie należy uznać, że określenie „okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3” zawarte w art. 49 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych, oznacza okres pracy wskazany w art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy bez wliczania do niego okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy emeryturach i rentach z FUS.

W rozpoznawanej sprawie zgodne z oceną Sądu Apelacyjnego i niesporne między stronami jest to, że ubezpieczony J.K. ma co najmniej 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych. Jednocześnie niesporne jest, że nie przepracował co

najmniej 15 lat w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych. Na wskazany okres pracy w warunkach szczególnych składają się bowiem również okresy, w których wykonywał pracę mającą cechy pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, lecz niebędącą taką pracą w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych. Nie ma także sporu co do tego, że ubezpieczony nie spełnia warunków nabycia prawa do emerytury pomostowej określonych w art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, ponieważ nie pracował w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych po 31 grudnia 2008 r. Nie spełnił więc warunku określonego w art. 4 pkt 6 ustawy. W tej sytuacji, skoro ubezpieczony nie przepracował co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 lub 3 ustawy o emeryturach pomostowych, to nie spełnił również wymagań określonych w art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego - na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. w związku z 398²¹ k.p.c.

/tp/